

competenței de impunere a unor taxe suplimentare de la Skatteverket și, după caz, de la instanțele administrative la instanțele ordinare, pentru ca taxele suplimentare să fie examinate împreună cu învinuirea de săvârșire a unor infracțiuni fiscale?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Augstākās tiesas Senāts (Republica Lituania) la 29 decembrie 2010 — Trade Agency Ltd/Seramico Investments Ltd

(Cauza C-619/10)

(2011/C 72/25)

Limba de procedură: letona

Instanța de trimitere

Augstākās tiesas Senāts

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Trade Agency Ltd

Pârâtă: Seramico Investments Ltd

Întrebările preliminare

1. În cazul în care o hotărâre a unei instanțe străine este însoțită de certificatul prevăzut la articolul 54 din Regulamentul nr. 44/2001, însă, cu toate acestea, pârâtul se opune susținând că nu i-a fost notificată acțiunea introdusă în statul membru de origine, instanța din statul membru de executare este competentă, în cadrul analizei unui motiv de refuz al recunoașterii prevăzut la articolul 34 alineatul (2) din Regulamentul nr. 44/2001, să examineze ea însăși concordanța informațiilor din certificat cu dovezile? O competență atât de extinsă a instanței din statul membru de executare este conformă cu principiul încrederii reciproce în administrarea justiției prevăzut în considerentele (16) și (17) ale Regulamentului nr. 44/2001?
2. O hotărâre pronunțată în lipsă prin care se soluționează pe fond o cauză fără a se fi examinat nici obiectul cererii și nici motivele acesteia și care nu cuprinde niciun argument cu privire la motivarea pe fond a cererii, este conformă cu articolul 47 din Cartă și cu dreptul pârâtului la un proces echitabil prevăzut de dispoziția menționată?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen (Suedia) la 27 decembrie 2010 — Migrationsverket/Nurije Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati

(Cauza C-620/10)

(2011/C 72/26)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen

Părțile din acțiunea principală

Apelant: Migrationsverket

Intimați: Nurije Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati

Întrebările preliminare

1. Regulamentul nr. 343/2003⁽¹⁾ trebuie interpretat, în lumina, *inter alia*, a dispozițiilor articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 343/2003 și/sau în lipsa unor dispoziții în acest regulament cu privire la încetarea responsabilității unui stat membru de a examina o cerere de azil în afara celor prevăzute la articolul 4 alineatul (5) al doilea paragraf și la articolul 16 alineatele (3) și (4), în sensul că retragerea unei cereri de azil nu afectează posibilitatea de a aplica regulamentul?
2. Stadiul procedurii în care este retrasă cererea de azil prezintă relevanță pentru răspunsul la prima întrebare?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 06, p. 56)

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Administrativen sad Varna (Bulgaria) la 29 decembrie 2010 — ADSITS „Balkan and Sea properties”/Direktor na Direktsia „Obzhvalvane i upravlenie na izpalnenieto” din Varna

(Cauza C-621/10)

(2011/C 72/27)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Administrativen sad Varna

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: ADSITS „Balkan and Sea properties” (reprezentant: L. Daskalova și S. Lazarov, acocați)

Pârât: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” din Varna

Întrebările preliminare

1. Articolul 80 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că, în cazul unor livrări între părți aflate în legătură, în măsura în care contraprestația este mai mare decât valoarea de piață, baza de impozitare este considerată valoarea de piață a tranzacției numai atunci când furnizorul nu are drept complet de deducere a TVA-ului aferent achiziționării și, respectiv, fabricării bunurilor care fac obiectul livrării?
2. Articolul 80 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că, dacă furnizorul și a exercitat dreptul complet de deducere a TVA-ului aferent bunurilor și serviciilor care fac obiectul unor livrări ulterioare între părți aflate în legătură, la o valoare care depășește valoarea de piață, și acest drept de deducere nu a fost regularizat conform articolelor 173 și 177 din directivă, statul membru nu poate să prevadă măsuri potrivit cărora baza de impozitare o constituie exclusiv valoarea de piață?
3. În articolul 80 alineatul (1) din Directiva 2006/112 sunt enumerate în mod exhaustiv cazurile care reprezintă condițiile în care statul membru poate să adopte măsuri conform cărora baza de impozitare aferentă livrărilor o constituie valoarea de piață a tranzacției?
4. Este admisibilă o reglementare de drept național, precum articolul 27 alineatul 3 punctul 1 din Zakon za danak varhu dobavenata stoynost [Legea privind TVA], în alte cazuri decât cele enumerate la articolul 80 alineatul (1) literele (a)-(c) din Directiva 2006/112?
5. Într-o situație precum cea în speță, dispoziția de la articolul 80 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112 are efect direct și trebuie aplicată în mod direct de instanța națională?

⁽¹⁾ JO L 347 p. 1, Ediție specială 09/vol. 3, p. 7.

Acțiune introdusă la 21 decembrie 2010 — Comisia Europeană/Republica Franceză

(Cauza C-624/10)

(2011/C 72/28)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentant: M. Afonso, agent)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin prevederea în titlul IV al Instrucțiunii administrative nr. 105 din 23 iunie 2006 (3 A-9-06) a unei toleranțe administrative care derogă de la un regim de taxare inversă a TVA-ului și care implică, printre altele, desemnarea unui reprezentant fiscal de către vânzătorul sau prestatorul de servicii stabilit în afara Franței, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei TVA și, în special, al articolelor 168, 171, 193, 194, 204 și 214 din aceasta;
- obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin acțiunea formulată, Comisia arată că reglementarea franceză care derogă de la un regim de taxare inversă a TVA-ului este, din mai multe motive, contrară dreptului Uniunii Europene.

În primul rând, persoanele impozabile care doresc să beneficieze de mecanismul introdus prin titlul IV al Instrucțiunii administrative 3 A-9-06 sunt obligate să desemneze un reprezentant fiscal, ceea ce nu este conform articolului 204 din Directiva TVA. Acest articol permite statelor membre să impună o astfel de obligație numai în cazul în care nu există, cu statul de stabilire al persoanei impozabile, niciun instrument care să organizeze o asistență reciprocă în materie de impozite indirecte similară celei prevăzute în interiorul Uniunii.

În al doilea rând, toleranța administrativă este supusă și obligației vânzătorului de a se identifica în scopuri de TVA în Franța, ceea ce nu este conform articolului 214 alineatul (1) din Directiva TVA. Din această dispoziție reiese că obligația de identificare în scopuri de TVA nu privește persoanele impozabile care efectuează pe teritoriul unui stat membru în care nu sunt stabilite livrări de bunuri sau prestări de servicii supuse unui regim de taxare inversă de către client, în special în temeiul articolului 194 din Directiva TVA.

În al treilea și ultimul rând, mecanismul prevede imputarea TVA-ului deductibil al vânzătorului sau al prestatorului asupra TVA-ului colectat de unul sau mai mulți dintre clienții săi. Acest lucru nu este conform dispozițiilor articolelor 168 și 171 din Directiva TVA, în temeiul cărora compensarea între TVA-ul deductibil și TVA-ul colectat trebuie să se opereze la nivelul fiecărei persoane impozabile. Mai mult, un astfel de mecanism derogatoriu nu poate fi întemeiat pe articolul 11 din aceeași directivă.